

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XXXIV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM 2025. JANUÁR (BOLDOGASSZONY HAVA)

Hogyan leszünk képesek a Remény zarándokai lenni a Szentévben?

Elsősorban úgy, hogy látszik az életünkön: Isten bennünk és köztünk él, és szeret minket, az üdvösségre, a teljes boldogságra akar vezetni minden embert. Josef Ratzinger hittudós, egykori münchen-freisingi érsek, a későbbi XVI. Benedek pápa írta a Mustármag reménye című híres könyvében, hogy minden ember vágyik Istenre és egy szerető, befogadó közösségre. Nekünk, keresztényeknek, az a hivatásunk, hogy megmutassuk embertársainknak az igaz Istent és fölkináljuk számukra az egyházat, mint szerető közösséget. Ezt a küldetésünket kizárólag úgy tudjuk beteljesíteni, ha először mi magunk is megtérünk Istenhez, újból.

Szükségünk van a személyes megtérésre, bűnbánatra, bűnbocsánatra és kiengesztelődésre. Ennek rendkívüli eszköze a bűcsú, amelyet a Szentatya hangsúlyosan ajánl nekünk.

A most következő szentév ilyen különleges alkalom, amikor a bűcsűnyerés által is a remény zarándokai lehetünk. A jubileumi bűcsű részleteiről egyházmegyénk honlapján olvashatunk.

Ferenc pápa szentévi bullájában különösen hangsúlyozza, hogy „a Szentévben arra vagyunk hivatottak, hogy a remény kézzelfogható jelei legyünk azoknak a testvéreinknek, akik bármilyen nehézséget tapasztalnak.” (Spes non confundit, 10)

Kiemelt módon lehetünk a remény zarándokai és jelei akkor, ha az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit gyakoroljuk. Például azzal, hogy megfelelő ideig meglátogatjuk a rászoruló vagy nehéz helyzetben lévő testvéreinket (betegeket, foglyokat, magányos időseket, fogyatékkal élőket...) – ahogy a dokumentum csodálatosan fogalmazza meg – „bizonyos értelemben zarándoklatot téve így a bennük jelen levő Krisztushoz (vö. Mt 25,34-36)” (AP 87. o.).

Ezt közösségben is megtehetjük, mert nemcsak az egyén, de közösség

megtérése is fontos!

A remény zarándokai lehetünk akkor is, ha személyesen nem vagyunk képesek zarándoklatot tenni sehova, de a résztvevő hívekkel lélekben egyesülve (különösen, ha telekommunikációs eszközökön a pápa vagy a megyéspüspök szavait hallgatjuk) otthonukban, elmondjuk az előírt imákat és felajánljuk szenvedéseinket vagy életünk nehézségeit.

„Jézus szülei minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor Jézus tizenkét éves lett, szintén fölmentek, az ünnepi szokás szerint. (Lk 1, 42)” – így kezdődik a mai, Szent Család vasárnapi evangélium, és így végződik: „Akkor hazatért velük Názá-

retbe...” (Lk 1, 51). Ez a beszámoló arról tanúskodik, hogy a Szent Család zarándok közösség volt. Még meg sem született a Gyermekek, amikor a fiatal pár Betlehembe zarándokolt. Onnan ugyan kényszerű zarándoklat vezetett Egyiptomba, de a Názáretbe hazatérő Szent Család már a remény zarándokává vált azáltal, hogy remélt az élet újra kezdetében és bizakodtak az örömteli jövőben. Amikor pedig fölzarándokoltak a Jeruzsálemi Templomba, az Istennel való ünnepi találkozás reményében tették azt.

A Szent Család példát ad ma nekünk, hogyan lehetünk családként a remény zarándokai: minden körülmé-

nyek között bízni Istenben, az Ő igazságos és irgalmas szeretetében.

A szentév Isten hívó népe számára kegyelmi ajándék – ahogy a Szentatya fogalmaz. Hiszen a szentév – a szeretetteljes visszatekintésen túl – elsősorban a megújulásról, az újbóli megtérésről, az újakezdés lehetőségéről szól. Szabadjon egy hasonlattal élnem: amikor autóval közlekedünk és eltérünk úticélunktól, a gépjárműbe szerelt digitális útvonaltervezőnk (GPS) megszólal: Újratervezés!

Kedves Testvéreim Mindnyájan a Váci Egyházmegyében!

A jubileumi esztendőben meghívlak benneteket a „kegyelmi újratervezésre”! Tekintsünk úgy a szentévre, mint amely lehetőséget nyújt a kapcsolataink rendezésére: megbocsátani azoknak, akikkel konfliktusban vagyunk. Lehetőség arra, hogy kölcsönösen kiengesztelődjünk egymással (híveinkkel, papjainkkal, diakónusainkkal, világi szolgálattevőinkkel), és kiengesztelődjünk közösségeinkkel (családunkkal, plébániánkkal, kisközösségeinkkel). Bocsássunk meg önmagunknak is, és kérjük Istent, hogy bocsásson meg mindnyájunknak, amiért nem fogadtuk be az ő szeretetét! Térjünk meg újból Istenhez!

Mindezek után pedig kérjük az Úr áldását, hogy a tervezést követően az evangéliumi szeretet szellemében tudjunk cselekedni! Kizárólag hiteles szavaink és tetteink képesek igazolni, hogy Őhozzá tartozunk, és ezek tesznek bennünket vonzóvá azok számára, akik az Egyház közösségéhez szeretnének tartozni.

Építsük együtt Isten országát szeretett egyházmegyénkben!

Isten kegyelmét kérve és kívánva minden kedves testvéremnek, ünnepélyesen megnyitom a 2025. évi jubileumi szentévet!

Részlet Marton Zsolt Püspök Úr körleveléből

VELÜNK ÉLŐ TÖRTÉNELEM 4. RÉSZ

*„Többször elmondtam: jegyezzék meg az Úristennek van humora! A Szovjetunió tíz évig mindent megtett, hogy tönk-
re tegyen. Én még itt vagyok 91 évesen, de hol van a Szovjetunió?”*

József atyánk egy prédikációjában felhívta a figyelmünket arra, hogy minden, számunkra nem kellemes élethelyzetben kötelességünk annak jó oldalát keresni. Két nevet is megemlített ennek kapcsán, Placid és Regöczy atyákét, akik Érsekvadker-ten is tartottak előadást. Most felvil-lantunk néhány képet Placid atya életútjából, hogy nevére rákeresve a világhálón bővebb ismeretekre tehes-sünk szert.

Olofsson Placid Károly (Rákosszentmihály, 1916. december 23. – Budapest, 2017. január 15.) bencés szerzetespap, tanár, egyházi író. Egyik apai ági őse Svédországból szakadt Magyarországra még a 18. században. Edesapja, Olofsson Gusztáv középiskolai tanár volt Bu-dapesten, édesanyja, Reihardt Jusztina Tolna megyei sváb családból szár-mazott. Kisgyermekkorát Rákos-szentmihályon töltötte. 1926-ban költöztek be a fővárosba. Az elemi iskola négy évének elvégzése után a nyolc osztályos budapesti Szent Be-nedek Bencés Gimnáziumba íratta be édesapja, ahol külön engedéllyel ti-zenhat és fél évesen érettségizett. Osztályfőnöke a neves bencés szer-zetes, Szunyogh Xavér Ferenc volt. Középiskolás korában nagy hatást gyakorolt rá az iskola és a cserkészlet szellemisége. 1933-ban részt vett a Gödöllőn rendezett Világdzsemborin.

Érettségije után Szent Benedek Rendjébe lépett 1933-ban. Szerzetesi neve Placid lett. Pannonhalmán teo-lógiát, a müncheni Lajos-Miksa Egyetemen német nyelvet tanult 1935-től. Ezt követően Magyarorszá-gon magyar-német bölcsélet szakos tanári oklevelet és doktorátust szer-zett 1939-ben. Abban az évben szen-telték pappá.

Egy évig káplánként működött Györszentivánban, onnan hívták be mint tartalékos főhadnagyot tábori lelkészi szolgálatra. 1941-től tizen-egy hónapig szolgált a komáromi hadikórházban. Szentbeszédeiben a közkatonákat védte egyes tisztek megengedhetetlen viselkedésével szemben, 1942-ben lefokozták hon-véddé és leszerelték, mivel

„Meginagta a katonák biztos győze-lembe vetett hitét.” Ezt követően a rend soproni, majd pápai gimnázium-ban tanított.

1945 augusztusában rendi előljá-rói abba a budapesti gimnáziumba helyezték át, ahol korábban diákos-kodott, és ezzel egyidőben a Slachta Margit-féle Szociális Testvérek Társasága egyházi tanácsadójává neve-zték ki. Mivel részt vett az akkori vá-lasztási küzdelmekben, a baloldali újságok sajtóhadjáratot indítottak ellene. A főpát ezért áthelyezte Pan-nonhalmára, remélve, hogy így ki-sebb figyelem irányul rá. Itt tartóztat-ták le, 1946. június 5-én.

Néhány hétig az államvédelmi hatóság hallgatta ki, és próbált vallo-mást kicsikarni belőle egy nagysza-bású koncepció per megindításához, majd szovjet kihallgatók kezére ad-ták. A szovjet katonai bíróság koholt vádak („terrorcse-lekmény”) alapján a Szovjetunió munkatáboraiiban letöl-tendő tíz évig tartó szabadságvesztés-re ítélte, s a Gulágra internálták. Ha-marosan ott is megtalálta életcélját: „Én nem diákokat fogok tanítani, ahogy elterveztem. Nekem az lesz a dolgom, hogy tartsam a lelket a fo-golytársaimban. Ez volt a hivatásom a lágerben tíz évig. Ezért voltam én a legboldogabb ember az egész Szov-jetunióban, mert rám talált az életfel-adatom.”

Először Moszkvától 900 kilomé-terre nyugatra egy, a brianszki erdő-ben fekvő lágerbe vitték, ahol öt évig fakitermelésen, majd különböző gyá-rakban dolgozott, és „tartotta a lel-ke-t” fogolytársaiban. Haza nem írha-tott, hozzátartozói és rendtársai éve-ken keresztül semmit sem tudtak sor-sáról. Nyolc fogságban töltött esztendő után sikerült először titokban üze-netet küldenie Pannonhalmára. Fog-sága utolsó évében már legálisan ír-hatott levelezőlapot Magyarországra.

1955 novemberében jöhetett visz-sza Magyarországra. Szabadulását követően nem kapott működési enge-délyt sem papként, sem pedig tanár-ként. Kezdetben fizikai munkás volt egy pesterzsébeti ládagyárban, majd tizenkét évig az Országos Reumato-lógiai és Fizioterápiás Intézetben (ORFI) dolgozott betegszállítóként, később mosodai munkásként, végül mosodavezetőként. 1969-től a Korá-nyi-szanatórium mosodájának veze-tésével bízták meg, onnan is ment nyugdíjba, 1977-ben.

Papi hivatását sokáig csak titok-ban gyakorolhatta. A hetvenes évek közepétől kiegészítő lelkész volt a Bu-dai Ciszterci Szent Imre plébánián.

2017. január 15-én 21 óra 20 perckor „fájdalom nélkül csendesen elszenderült az Úrban”.

Útravalóként hagyta ránk a túlélés szabályait, amely igaznak bizonyult a Gulágon, de a mai élethelyzetben is iránymutatóként szolgál:

A szenvedést nem szabad dramati-zálni! Nem szabad panaszkodni, mert attól gyengébb lesz az ember.

Az öröm szükséges a túléléshez. Ezért észre kell venni és tudatosan keresni az élet apró örömeit!

Nem vagyunk tökéletesek, de itt és most kell megmutatnunk, hogy külön-bek vagyunk „rabtartóinknál”. Ez mozgósítja az életenergiákat!

Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb. Mi hívők, ha a Jóis-tenbe kapaszkodunk, rájövünk, hogy Ő akarja túlélésünket.

(Kép és az írás a NET alapján)

Példaképeink a szentek

A Lourdes-i Boldogasszony

Egyházunk február 11-én ünnepli a Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária ünnepét, 1993. óta II. János Pál pápa kezdeményezésére ez a nap a betegek világnapja is.

Lourdes kisváros Délnyugat Franciaországban, a Pireneusok északi lábánál a Gave de Pau folyó partján fekszik. A város melletti Massabielle barlangban 1858 február 11.-e és július 16.-a között a Boldogságos Szűz Mária tizenhét alkalommal jelent meg a Soubirous Bernadettnek. Bernadett hat testvére közül a legidősebb volt, a szülei molnárok voltak és nagy szegénységben éltek.

A tizennégy éves lány egyik testvérével és egy barátnőjével 1858. február 11-én rózsát gyűjteni indult. A folyóhoz érve a gyenge egészségben élő lánynak eszébe jutott édesanyja figyelmeztetése: Vigyázzon, hogy meg ne fázzon. Megált, hogy a zokniját levegye, hogy a sekély vízen áthaladva a zokni ne ázzon el és ő ne betegedjen meg a ködös, hideg időben. Emiatt lemaradt másik két társától. A közeli barlangban egy különlegesen szép fehér ruhás hölgyet pillantott meg. A szép hölgy kék övet viselt, a lábain egy-egy sárga rózsza volt, a kezében pedig rózsafüzér.

Nem tudta kit lát, a társai pedig semmit nem észleltek a jelenésből. A jelenés február 24-25-én bűnbánatra, bűnökért való imádságra intette. Majd 25-én felszólította arra, hogy fakasszon forrást a barlang meghatározott pontján, igyon belőle és mosdjon meg benne.

Március 2-án azt a megbízást kapta a leány, hogy „mondja meg a papságnak, hogy építsenek kápolnát és jöjjenek körmenetben” a jelenések helyére. Egyre többen, március 4-én több mint tízezer kísérték el Bernadettet a barlanghoz, de a látomásban csak a kislány részesült.

Március 25-én (Gyümölcsoltó Boldogasszony napján) a „Hölgy” Lourdes-i dialektusban mutatkozott be Bernadettnek: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.”

A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának dogmáját négy évvel korábban 1854. december 8-án hirdette ki IX. Pius pápa. Az ateista világ gúnyolódással fogadta a szeplőtelen fogantatás dogmáját. A barlangnál történt jelenések és a forrásnál egymást követő gyógyulások a hívó és hitetlen világot egyaránt megmozgatták és az addig szinte ismeretlen kisváros pár

évtized alatt a világ egyik leglátogatottabb Szűz Mária búcsújáró helye lett.

A jelenések után 1858 július 28-án, az egyházmegye püspöke vizsgáló bizottságot állított fel Bernadett józanságának és szavahihetőségének megállapítására. A bizottság munkájának eredményeként és a csodás gyógyulások alapján 1862 január 18-án hivatalosan is elismerték a jelenések valóságát és megadták az egyházi hozzájárulást a Lourdes-i Boldogasszony tiszteletéhez.

Az 1858. július 16-ai jelenés után Bernadett nem látta többé a Szűzanyát. A Szent Szűz megígérte neki, hogy boldoggá teszi, de nem itt a földön. A jelenések utáni években Bernadett sokat szenvedett. Voltak, akik úgy vélekedtek kötelességüköt őt kiváltatni, hogy leleplezzék a hazugságot. Volt, akit ellenséges szándék vezetett, volt, akit pusztán a kíváncsiság. 1868-ban belépett a nevers-i Iskola és Szeretet Nővérek közé. A noviciátusi évek alatt is sok szenvedés várt rá. Nem illett bele a lelki élet megszokott sémái egyikébe sem, ezért sok értetlenkedéssel találkozott. A mesternő és a főnöknő egyaránt attól félt, hogy kevély és beképzelté teszik őt a jelenések. Ezért úgy gondolták minden alkalmat meg kell ragadniuk, hogy megalázzák - mintha Isten nem gondoskodott volna választottja alázatának gyarapításáról a belső megvilágosodások révén.

E belső isteni világoságnál ismerté fel Bernadett az igazságot, mely teljesen áthatotta: az ember semmi, semmi-

re nem képes, semmije nincs, ami nem Isten ajándéka volna és nem a kegyelem műve lenne az emberben. Ezért készséggel fogadott minden megalázást és mindenben és minden mögött az Isten akaratát látta.

Bernadett leírása alapján Joseph Fabisch elkészítette a „Fehér Hölgy” szobrát, amelyet 1864-ben állítottak fel a jelenések barlangjában. Ebben az évben kezdték el felépíteni a Szeplőtelen Fogantatás templomot is, amelyben hét évvel később bemutatták az első szentmisét. A templom 1876-ban basilica minor rangot kapott és a pápa franciaországi nunciusa megkoronázta a kegyszobrot.

A zarándokok egyre növekvő száma miatt e bazilikától kissé lejjebb a Rózsafüzér Királynőjének tiszteletére szenteltek templomot 1889-ben.

A Vatikáni kertekben először XIII. Leó pápa építtetett Lourdes mintájára barlangot. Azóta szinte nincs templom amiben, vagy aminek közelében ne lenne Lourdes-i barlangja a Szűzanyának.

A jelenés óta több ezer gyógyulás és számos csodás esemény történt Lourdes-ban, elsősorban a forrás körül, de a barlangnál, és a templom előtti nagy téren is, amely a szentségi körmenetek alkalmával tele van hordágyakon és tolókoszokban fekvő beteg emberekkel. Az első csodás gyógyulás 1858 március 1-én Catherine Latapie-val történt, akinek évek óta béna karja a forrásvízbe mártva meggyógyult. Louis Borriette kőfaragó már húsz éve vak volt a fél szemére, amikor 1858. márciusában a forrásból hozott víztől visszanyerte a látását.

Az orvosok kezdetektől központi szerepet játszanak Lourdes történetében. Az 1858. április 7-ei jelenésnél jelen volt egy a jelenések valóságában erősen kételkedő orvos. Miután a saját szemével látta, hogy Bernadett kezét az elragadtatás közben körülbelül 10 percig minden károsodás nélkül égette egy gyertya lángja hinni kezdett.

Először 1890-ben a saját egyházmegyéje ünnepelte a Lourdes-i Boldogasszony ünnepét, majd a jelenések ötvenedik évfordulóján 1908-ban az egész egyházra kiterjesztette az ünnepet X. Pius pápa.

Bernadett 1879. április 16-án halt meg. A teste nem látott romlást, ma is épen őrzik. XI. Pius pápa 1933. december 8-án avatta szenté Bernadettet.

*A Szentek Élete alapján összeállította:
Vitéz Tamás*

Jézus Krisztus—próféta, király és főpap

2024 adventjén is sor került a három napos, készüllet elmélyítő lelki-gyakorlatra. Plébános atyánk meghívására Szabó Gábor balassagyarmati káplán atya jött hozzánk-szavai szerint: "a gyógyító gyóntató székben" szolgálni, és szent beszédei által vezetni bennünket utunkon Istenhez.

Az első este Gábor atya elmondta, hogy Advent, mint a készüllet ideje kettős jellegű. December 16. éjszakája a válaszvonal a készüllet két fókuszpontja között. Advent első fele Jézus második, dicsőséges eljövételére, az arra való készülletre irányítja figyelmünket, mikor is az Úr eljön ítélni élőket és holtakat. Ez az időszak alkalom arra, hogy feltegyük magunknak a kérdést, hogy vajon mi hogyan várjuk az Úr második eljövételét? A december 17-től következő hét nap pedig Jézus első eljövételére, a megtestesülés ünnepének, vagyis a karácsony titkára emlékezik.

A mai evangéliumra utalva (Mt 21, 23-27) fogalmazta meg Gábor atya, hogy az ember nagyon kíváncsi! Ez van, amikor jó, de nem mindig visz előre. Vigyázzunk, hogy ne a lényegtelen részletek ragadják meg figyelmünket, hanem evezünk a mélyre! Érdemes lélekben lehorgonyoznunk a Genezáretitavon Jézussal a halászhajón! Vajon a mi életünkben hol vannak azok a pontok, ahol le tudunk horgonyozni, és el tudunk indulni mélyre? Nekem kicsoda az Isten, hol találkoztam Vele? Mi az, amiben megérint engem, amiben szeret engem? Miért tudok igazán hálát adni? Mi az a pont, ahol kérném az Ő irgalmát, hogy segítsen megjavulni, meggyógyulni? Keresztelő János nyomán tegyem fel a kérdést magamnak, hogy az életállapotomhoz kapcsolódva megtettem-e mindent, amit Jézus tőlem kért, máshogy fogalmazva: megteszem-e azt, amit csak tőlem tud kérni, hogy azon a napon, azon a helyen ahol vagyok, legyek ott egészen az Ő szeretetében, az Ő békéjében. Ezek a kérdések segítenek az elmélyülésben, és lehetőséget adnak a nap végén a visszatekintésre. Atya példaként egy ember alakját hozta elénk, aki horgászboltjára mágnesset rakott, és így a folyóból ki tudott halászni mindenféle fémhulladékot. Vajon a mi életünkben, ha leengednénk egy mágnesset - ami az Isten szeretete - mi az, amit ki tudnánk onnan,

akár az iszapból emelni? Advent első fele erről szól, hogy megpróbálunk mélyre lenyúlni, kiszedni mindent, ami nem oda való életünk folyamában, és átadjuk Istennek, hogy alakítsa azt át, dobja a háta mögé, hogy arra a második részre, ami december 17-től következik, már ezektől a terhektől mentesen tudjunk készülni.

A továbbiakban Jézus személyére irányítva figyelmünket hallottuk, hogy az Ószövetségi zsidóság várt valaki: vártak egy messiást, egy királyt, egy prófétát. Ez a várakozás hasonlít a mi életünkhöz, mikor előzetes elvárásaink vannak, de sokszor ezek nem úgy ala-

kulnak, ahogy elgondoljuk. Így volt ez Jézussal is a zsidóság körében. Olyan prófétát vártak, aki a törvény betűjét újra elmagyarázza: a Tízparancsolatot és a 613 apró vallási rendelkezést, melyekhez ők az életüket szabták. Aztán Jézus az életével és tanításával igazából egy szóval helyre teszi a parancsokat, rendelkezéseket és ez az egy szó: a SZERETET! „A törvény teljessége a szeretet”. Szeresd az Uradat, Istenedet, és felebarátodat, mint önmagadat! Ha megértjük, hogy valójában a szeretet mit jelent, akkor megértjük, hogy a Tízparancsolat valójában mit jelent! Nézzük a szeretet irányából a "Ne ölj!" parancsolatot! Ennek szó szerinti értelmezésétől kicsit eltávolodva is érdemes a parancsolatot így értelmezni: ne pusztíts – s ekkor már árnyalódik a kép. Önmagamat lelkileg vagy testileg szoktam-e pusztítani a képernyő szennye, vagy káros szenvedélyek által? Szeretem-e magamat, mint Isten teremtményét annyira, hogy vigyázok az egészségem-

re? Jézus egy szó által vált prófétává, a szeretet parancsolata által - és ez teljesen aktuális! A szeretet parancsa kapcsán át kell gondolnom, hogy én mikor, hol, kivel és miért tudtam, vagy épp nem tudtam szeretettel lenni! Hol van az a hely, ahol Jézus, mint a szeretet prófétája helyre tudja billenteni életemet azáltal, hogy a szentgyónásban kihalászom az életem mélyéről azokat a belesett dolgokat, azokat a nehézségeket, amikbe engedtem belesodródni magamat, amik visszatérő rossz szokásaim? A szentgyónás által halásszuk ki lelkünk mélyéről, ami nem oda való, hogy Karácsony ünnepére és az Úr má-

sodik eljövetele is megtisztulva készülhessünk.

A második napon az Evangéliumban (Mt 1,1,17) hallottuk Jézus családfáját.

Miért van szükség hallani ezt a sok ismeretlen nevet? Mert annak a királynak, akit várt a Válasz-

tott nép, az Ószövetség jövődölése szerint Dávid családjából kellett származnia, Jézus pedig - igaz kissé másképp, de betölti a jövődölések várakozásait. „De hát József csak nevelőapja volt Jézusnak” - mondhatnánk. Abban a korban a nevelőapasság többet jelentett: a névvel, vagyonnal származással együtt, teljességgel fiának számított az örökbefogadott az örökbefogadónak: így öröklí Jézus Dávid vérvonalát.

Isten tervében ez a királyi származás ott szerepel végig, de ez két emberen is múlt igazából: elsőként a Szűzanyán, aki alázatosan igent mondott az Isten tervére, és Szent Józsefen, aki igent mond Máriára és a gyermekre. Isten mindent előkészített, és két ember szabad akaratára rábízta, hogy a megváltás megtörténhessen! Vajon a mi életünkben ez hogyan történik meg? Mi az, amit Isten számunkra előkészített generációkon át, aminek megkaptuk a lehetőségét, és mi az, amit ma még megte-

(Folytatás a(z) 5. oldalon)

(Folytatás a(z) 4. oldalról)

hetünk? Közelebb merünk-e lépni Istenhez? Igent tudunk-e, merünk-e, akarunk-e mondani arra, hogy Ő egyre közelebb akar minket vinni Magához? Isten előkészíti számunkra az utat, de a döntést mindig nekünk kell meghozni, hogy elfogadjuk-e az Ő előkészítő munkáját.

Az ember hite gyakran átél nehezebb, kopárabb időszakokat. Életünk megszokott vallásos rítusai (a rópmák, a reggeli ima, a rózsafüzér, a temetőlátogatás, a szentgyónás stb.) át tudnak segíteni ezeken a nehéz időszakokon, mikor nem érezzük Istennek azt az előkészítő szeretetét, munkáját mellyel vezet minket.

Harmadik este Gábor atya felhívta figyelmünket, hogy a II. Vatikáni Zsinat szerint Jézus papságában minden megkeresztelt ember sajátosan részesül! Mindenki részesedik egy általános, ún. „királyi papságban”. Ez azt jelenti, hogy keresztyénként az Ő képmására kell élnünk ebben a világban, megszentelve az életünket, a körülöttünk élőket, napjainkat. Ezent túl néhányan pedig meghívást kapnak a „szolgálati papságra”.

Hogyan tudjuk megélni a királyi papságot a hétköznapijainkban? A napi evangélium (Mt 1, 18.-24) elének állítja Szent Józsefet, és az Ő álmát, melyben

Isten tudtára adta, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott. Gondoljunk bele, hogy József és Mária jegyesek: így a törvény szerint már házastársaknak minősülnek, de még nem élnek együtt. Ebben, a szép kb. egy évig tartó időszakban történik meg az angyali üdvözlés, és József álma. Ekkor az ő előre megtervezett életük gyökeres fordulatot vesz. Egy természetfeletti fordulatról beszélhetünk, de úgy, hogy a szabad választás jogát meghagyta nekik az Isten! Mária igent mond! József pedig nem kövezteti meg, nem is bocsájtja el jegyesét, hanem maga mellé veszi, Jézust pedig gyermekének fogadja el.

Vajon nekünk mikor vannak ilyen váratlan helyzeteink, amikor Isten választás elé állít minket: amikor Ő szeretné, hogy átlépjünk egy vonalat, ami elválaszt minket Tőle, csak ezt mi olyan nehezen tudjuk megtenni? Túrmezei Erzsébet versével adta kezünkbe a kulcsot Gábor atya: Jézus "mindenütt, mindig vár, de százszorosan a csendben", így figyelmeztet a csend fontosságára, a csendre, ahol vár minket az Isten. Most, az adventi csenden üljünk oda a jászol mellé, Mária köténye mellé, a férfiak pedig József műhelyébe, és kezdjenek el velük imádságban beszélgetni, hogy meglássák saját életükben hol van az a

terület ahol még nem engedték be az Urat.

Ez az este az általános papság által hív minket, hogy megszenteljük életünket, munkánkat, otthonunkat, minden lépésünket. Gondoljunk bele, hogy mit tennénk másként, ha Mária vagy József a barátunk lenne, Jézus ott lenne körülöttünk, miben lenne más az életünk? Jézus mindig ott van, Ő ezt mondja: Ne félj, mert veled vagyok! Talán még nem hallottam meg, nem vettem észre, de Ő ott van.

"Advent a várakozás ideje, várjuk azt a Profétát, aki a szeretet parancsával megmagyarázza a törvényeket, várjuk azt a Királyt, aki a szívünk trónjára szeretne ülni, és várjuk azt a Papot, aki szeretné, hogy ha az életünket Ővele együtt tudnánk megszentelni.

Kedves Testvérek kívánom, hogy Jézust akár papként, prófétaként, királyként megtaláljuk az életünkben, megtaláljuk, hogy Ő mindig vár ránk a MÁBAN, megtaláljuk életünk határköveiben, és ezek a találkozások tudjanak bennünket mindig egy kicsit hozzá közelebb vinni."

Az elhangzottak alapján összeállította:

BéZé

Urunk bemutatása, Gyertyaszentelő Boldogasszony

Ezen az ünnepen arra emlékezünk, hogy Szűz Mária, negyven nappal Jézus születése után, bemutatta gyermekét a jeruzsálemi templomban.

A szokásnak megfelelően a szülők, Mária és József áldozatként két gerlicét vagy galambfiókat ajánlottak fel, és az Úrnak szentelték az elsőszülött fiút. A mózesi törvény szerint előírt áldozat fölajánlásakor jelen volt Anna és Simeon is, aki a nemzeteket megvilágosító világosságnak nevezte Jézust.

A világ világosságával való találkozás szimbólumaként alakult ki a gyertyaszentelés szokása. A gyertya mint Jézus Krisztus jelképe egyike a legrégebbi szentelményeknek. Már az ókeresztény korban Krisztus jelképévé vált: magát fölemészti, hogy másoknak szolgálhasson. Az Úr Jézus bemutatását (*praesentatio Domini*) Jeruzsálemben már a 4. században megünnepelték, ekkor még február 14-én, mivel karácsonyt január 6-án ülték. Attól kezdve, hogy Jézus születésének ünnepnapja

december 25-ére került, Jézus bemutatását február 2-án kezdték ünnepelni. Róma a 7. században fogadta el a liturgikus napot, a Simeon és a kisded Jézus találkozására utaló *hypapante* (találkozás) néven – ekkor találkozott először Jézus az emberiséggel, az emberekkel, akikért megtestesült. Az agg Simeon felé fordult, nagy örömmel ismerte fel benne az üdvösség hozóját: karjába vette a gyermeket, és áldotta Istent, hogy megérhette ezt a boldog napot. A 10. századtól a nyugati egyház liturgikus könyvei egyre inkább Mária tisztulását emelték ki, és erről nevezték el az ünnepet: *purificatio*. Majd a keleti egyház hagyományával teljes összhangban 1960 óta ismét az Úr ünnepeként, Urunk bemutatásaként tartjuk számon Az 1092-es szabolcsi zsinat a kötelező ünnepek közé sorolta. A 20. század elejétől tanácsolt ünnep.

Mindenható, örök Isten, egyszülött Fiadat ma emberi testünk valóságában mutatták be templomodban. Tisztítsd meg szívünket, hogy méltók legyünk

egykor mi is megjelenni előtted. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Szent II. János Pál pápa 1997-ben nyilvánította február 2-át, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét a megszentelt élet világnapjává. Azóta ezen a napon az Egyház azt a mintegy egymillió férfit és nőt is ünnepli, akik a világon megszentelt életet élnek.

Az ünnep célja: hálát adni Istennek a megszentelt élet ajándékaiért, előmozdítani a hívek körében ennek az életformának az ismeretét és szeretetét, valamint lehetőséget adni a megszentelt életet élőknek, hogy tudatosuljon bennük életük szépsége és azok a csodák, amelyeket az Úr bennük és általuk művel az Egyház és a világ javára.

Imádkozzunk a szerzetesekért és a megszentelt életet élőkért, valamint a hivatásokért!

Magyar Kurír

AZ ÉRSEKVADKERTI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA ÉS A PUSZTABERKI FÍLIA STATISZTIKAI ADATAI A 2024. ÉVRŐL

Megkeresztelték száma

2024

2023

Összesen 42 főt kereszteltünk

Összesen 38 főt kereszteltünk

ebből fiú: 23 fő

leány: 19 fő

ebből fiú: 18 fő

leány: 20 fő

Szenségi házasságból származik: 13 fő

9 fő

Polgári házasságból származik: 20 fő

15 fő

Élettársi kapcsolatból: 9 fő

14 fő

1 év alatt 20 fő, 1 – 7 év között 15 fő

8 és 29 fő

és 7 év fölött 6 fő és 1 felnőtt

1 fő

Elsőáldozók száma

Összesen 24 gyermek volt elsőáldozó

Összesen 27 gyermek volt

ebből fiú: 7 és leány: 17 fő volt és volt

első áldozó, ebből 18 fiú és

1 felnőtt elsőáldozónk is.

9 leány volt.

Bérmáltak száma

2024-ben nem volt bérmálás!

2023-ban nem volt bérmálás!

Házasságkötések száma

1 szentségi házasságkötés volt!

2023-ban nem volt házasságkötés!

Temetések száma

Összesen 45 temetés volt, ebből férfi 18 fő

Összesen 36 temetés volt, ebből

és nő 27 fő volt. Szentségekkel ellátott 29 fő

férfi 17 fő és nő 19 fő volt.

volt. 1 öngyilkos és 1 balesetes volt.

Szentségekkel ellátott 17 fő volt.

Szent Balázs vértanú

Örményország szentje: Balázs,
aki a múltból is megáld,
s torokbajtól megvédelmez...
Tiszteljük hát eme szentet!

Egy ifjút, midőn fulladott
halszátkától, menti legott...
Még nem sejtve, hogy mi várja,
mi lesz végzete, halála...

Hite miatt tömlőc veszte,
s Agricola lefejezte,
ám e szent nevére mostan,
két gyertya közé hajoltan....

...áldás hangzik, kedves, védő...
Közbenjárást esd a hívő...,
balázsolva kéri a pap
Őt, ki a tiszta Áldozat..

(Szné Babik E)

„Im eljöttünk hozzád Jó Istenünk, mert hálával van, most telve szívünk”

Már hosszú évek óta hagyomány egyházközségünkben, hogy advent harmadik vasárnapján, az örvendezés vasárnapján egy közös hálaadó szentmisére hívjuk azokat a házaspárokat, akik egykor templomunkban kötöttek szentségi házasságot és az adott évben jubileumi házassági évfordulóhoz érkeztek. Így volt ez 2024. december 15-én is. A délelőtti fél 10-kor kezdődő szentmise kertében adtunk hálát ünneplő testvéreinkkel együtt.

A szentbeszédében Máthé György plébános atya elmondta, amikor a tányérba az evőeszközt beletesszük, az valamiféle zajjal jár, ha kis csörgéssel is, de csörög. Éppen így minden házasságban vannak olykor-olykor kanálcörgések, a házastársak összevitatkoznak egymással, de meg kell tudni bocsátani, ki kell tudni mondani, hogy ne haragudj, bocsánat, szeretlek. Az egyik faluban történt, hogy egy asszony úgy érezte a házassága tönkre ment, nem tudja tovább elviselni a férjét, nem tud vele maradni. Egy napon úgy határozott, hogy itt hagyja és elindult, hogy új életet kezdjen. Ahogy ment ki a faluból a falu határában egy kereszt állt. Az asszony megállt a kereszt előtt, feltekintett a keresztre, majd imádkozott a kereszt előtt végül visszafordult és haza ment férjéhez.

Nekünk is Jézusra kell tekintenünk az élet kilátástalan perceiben és óráiban, aki erőt, reménységet ad nekünk, aki a próbatételek és nehézségek, betegségek közepette is vigaszt nyújt, nem hagy el bennünket.

A szentmise végén a jubiláns házaspárok az oltár előtt megújították házassági ígéretüket.

A szentmisén a következők voltak jelen:

Nagy László és Erdős Edina (25), Takács Lajos és Kovács Korina (25), Antal László és Jobbágyi Ágnes (25), Dejtári József és Konopás Ilona (50), Boskó Lajos és Pálkás Éva (50), Szabó Ignác és Varga Piroska (50), (Vitéz István és Konopás Mária) 50, Dinnyés József és Beluczki Ilona (55), Cseri Károly és Kristóf Mária (60), Szabó István és Hrapan Margit (66).

Tartsa meg a Jó Isten közöttünk jubiláló Testvéreinket Isten iránti és az egymás iránti szeretetben.

V. T.

A Jubileum imája

A Jubileum imája

Atyánk, aki a mennyekben vagy,
a *hit*, amelyet fiadban, Jézus Krisztusban,
a mi testvérünkben adtál nekünk,
és a *szeretet* lángja,
amely kiáradt szívünkbe a Szentlélek által,
ébressze föl bennünk országod eljövételének
áldott *reményét*!
Kegyelmed alakítson át minket
az evangélium magvainak tevékeny földműveseivé,
hogy az emberiség és az egész világmindenség
bizakodóan várja az új eget és az új földet,
amikor a gonosz hatalmai már legyőzettek

és örökre felragyog a Te dicsőséged!
A jubileumi Szentév kegyelme
élessze fel újra bennünk, a Reménység Zarándokai-
ban,
a mennyei javak utáni vágyakozást,
és árássa el az egész világot
Megváltónk örömeivel és békéjével!
Örökké áldott Isten,
tiéd legyen a dicső-
ség és a dicséret
mindörökké!
Ámen.

Egyházközségi hírek

Január 19-26-ig tart a Keresztények egységért az Ökumenikus imahét. A mi templomunkban január 26-án vasárnap délután 4 órakor tartunk ökumenikus imaalkalmat. Együtt imádkozunk református és evangélikus testvéreinkkel. Az imaalkalomra szeretettel várjuk a Kedves Testvéreket.

Február 2 -a Jézus bemutatása a templomban, azaz Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe, ebben az évben vasárnap lesz. Mind a szombat esti, mind a vasárnap délelőtti két szentmisén gyertyaszentelést végzünk. Aki szeretne, gyertyát szenteltetni kérjük, hozza el a templomba és helyezze el, majd a kijelölt helyen.

Azokat a jegyespárokat, akik ebben az évben szeretnének,

szentségi házasságot kötni február 2-án vasárnap délután 3 órakor várjuk a plébániára, elkezdjük a jegyesoktatást. Első alkalommal azokat a párokat is várjuk, akik nem a mi templomunkban szeretnének házasságot kötni, de itteni lakosok.

Február 3-án hétfőn lesz Szent Balázs Püspök és vértanú ünnepnapja. A reggeli szentmise végén a Balázs Áldás szentelményében részesítjük a Kedves Testvéreket. Akik ezen a napon nem tudnak szentmisén részt venni a rákövetkező vasárnapi szentmisék végén részesülhetnek a Balázs áldás szentelményében.

Február 3-án, hétfőn veszi kezdetét a Lourdes-i kilenced, amit a reggeli szentmisék után, az esti szentmisék előtt, vasárnaponként pedig a fél 10-es szentmise előtt végezzenek el a Kedves Testvérek a szokott módon.

Február 7-én lesz a hónap elsőpénteki napja. Délelőtt felkeressük otthonukban szentségekkel az idős- beteg Testvéreket.

Február 16-án a fél 10-es szentmisére várjuk a leendő első-áldozókat és családtagjaikat, ekkor lesz a gyerekek befogadó szertartása.

Február 23-án vasárnap országos perselygyűjtés lesz a katolikus iskolák javára.

Ez történt

Temetések:

2024:

- 44. Káplár Győzőné Jenei Ilona (1943)
- 45. Tokodi Lászlóné Szarvas Mária (1936)

2025:

- 1. Szabó István (1961)
- 2. Horváth Gézané Kárász Borbála (1948)
- 3. Szakács János (1949)
- 4. Péter Jánosné Csillik Margit (1929)

Szentmiseszándékok

FEBRUÁR

1. szombat - Szabó József 1. évforduló, szülő-kért és a Babik család halottaiért
- Balogh János, felesége Pistyúr Emerencia, valamint Tokodi László 40. évforduló, felesége Szarvas Mária és elhunyt hozzátartozók
2. vasárnap -
3. hétfő -
4. kedd -
5. szerda -
6. csütörtök -
7. péntek -
8. szombat - Szabó Ignác 24. évforduló, felesége Vitéz Mária, fiuk Ignác, szülők, nagyszülők, valamint a család élő és elhunyt hozzátartozóiért
- Híves Mihályné Mrekvicska Juliana 20. évforduló, férje, veje, a család élő és elhunyt hozzátartozóiért, valamint Virág Vanda és szülei lelki üdvéért
- Káplár Győzőné Jenei Ilona lelki üdvéért
9. vasárnap -
10. hétfő -
11. kedd - Urbán Istvánné Koza Erzsébet és elhunyt családtagjaiért
12. szerda -
13. csütörtök - Fábíán Ferencné Kristók Mária 10. évforduló, férje, szülei és hozzátartozók
- Csernák Katalin, édesapja és nagyszülei
14. péntek -
15. szombat - Kristóf Sándor, fia, szülei, a család élő és elhunyt családtagjaiért
- ifj. Jakubecz Mihály 1. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozóiért
- Szabó János, felesége Boda Ilona, Vitéz János, felesége Kopisz Rozália és elhunyt hozzátartozók
- Villant István 3. évforduló, szülei, testvére, sógora, sógornője, anyósa, apósa, élő és elhunyt hozzátartozók
- Csordás Margit 3. évforduló, férje Záhorszki Ignác, a család élő és el-

hunyt hozzátartozói

16. vasárnap - Buzás Ildikó és nagyszülei
- Kocsiné Urbán Erzsébet, testvére István, édesapja, szülők, nagyszülők, élő és elhunyt hozzátartozók
- Nagy Ignác, szülei, nagyszülei, valamint apósa, anyósa, Molnár János, felesége Valacsik Borbála, a család élő és elhunyt hozzátartozóiért
17. hétfő -
18. kedd -
19. szerda -
20. csütörtök -
21. péntek - Urbán, Molnár, Valkó és Varga család élő és elhunyt hozzátartozóiért, valamint özv. Fábíán Ferencné
- Záhorszki Ignác, felesége Nagy Erzsébet, szülei és testvéreik
22. szombat - Őszi István, fia István, menyje Erika, élő és elhunyt hozzátartozókért
23. vasárnap - Jakubecz János, felesége Szabó Ilona, Záhorszki János, felesége Kovács Borbála, élő és elhunyt hozzátartozók
24. hétfő -
25. kedd -
26. szerda -
27. csütörtök -
28. péntek - Csillag Gyuláné Pistyúr Anna halálának 35. évforduló, férje, gyermekei, valamint vejük ifj. Jakubecz György és szülei

ÉRSEKVADKERTI
GITÁROS ZENEKAR

**Szentmise gitáros zenei
szolgálattal a
Szent András
plébániatemplomban:
2025. február 09.
vasárnap 09:30**

Vadkerti Harangok

Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja

Felelős kiadó: **Máthé György plébános**

Email cím: **bartok.agi78@gmail.com**

Internet cím:

<https://www.ersekvadkert.vaciegyszazmegye.hu>

Nyomtatás: ZHORV Stúdió